

fig af denne Sag. Jeg troede, det kunde optages som en Uendring. Jeg havde altsaa ingen anden Vej at gaae, det var ligefrem min Pligt, jeg indgav et særskilt Lovforslag og haaber, som sagt, at faae den forrige Indenrigsministers Understøttelse. Ogsaa den nuværende Indenrigsminister kjender Sagen; thi jeg har havt afgivet Sagens Documenter til ham og igjen faaet dem udlaaent for et Dieblit siden. Jeg skal nu tillade mig at omtale nogle af de Egenskaber, der, mener jeg, gjøre, at Manden fortjener at faae Indfødsret snarest muligt. Hvorvidt det er af Bigtighed, at han faaer den allerede nu i denne Session eller ikke, er jo Noget, som Enhver især maa bedømme, som han synes bedst. Mig forekommer det at være af stor Bigtighed, idet vi jo vide, at det næste Valg til Folkethinget maa foregaae, forinden der paany kan være Tale om at give Nogen Indfødsret, og derfra er han udelukket at tage Deel, hvis han ikke faaer Indfødsret. Jeg mener, det er haardt at udelukke ham derfra, forsaavidt man maatte komme til den Overbeviisning, som jeg troer man maa komme til, at han fortjener at komme i Besiddelse af fulde statsborgerlige Rettigheder. Manden er født i Hannover, men har været her i Danmark siden 1831. Han har været gift med en Kone, daanf af Fødsel, som nu er død, efterladende sig deres i Ugtestab afledte 6 Børn. Han er Murer af Profession, Fæstehuusmand ved Kærstrup paa Volland, og har forevrigt kjøbt sig et Stykke Jord til Eiendom. Han har de allerbrillanteste Anbefalinger baade fra Sognepræsten, Sogneforstanderskabet, Herredsfogden og Amtmanden, som man kan tænke sig. Det vilde jo være usvarligt vidtløftigt, om jeg vilde oplæse det Hele, det vilde trætte Thinget (Ja!). Jeg skal blot nævne nogle enkelte Brudstykker deraf. Sognepræsten skriver f. Ex. saaledes: „Han har ført et gudsfrygtigt, christeligt Forhold, har gjerne bidraget Sit for at vise Deeltagelse i Fædrelandets Bæe og Vel“, og meget Andet, som er ligesaa anbefalende. Denne Erklæring har Sogneforstanderskabet tiltraadt i alle Henseender. Herredsfogden har givet ham en ligesaa god Attest, og Amtmanden har ogsaa anbefalet ham, saa jeg mener, at han i alle Maader fortjener at høres. Jeg vil nu ikke

trætte Thinget med at omtale de enkelte øvrige Omstændigheder. Jeg haaber, at man vil lade Forslaget komme til at nyde Fremme, og saa vil jo Udvælget, som jeg forventer nedfat, kunne gjøre sig bekendt med alle de øvrige Enkeltheder, som kunne være af Bigtighed ved Sagen og tale til Mandens Fordeel.

Osternann: Jeg skulde ikke have begjært Ordet i nærværende Sag, dersom ikke det Tilfælde ogsaa var truffet mig for en 3 Uger siden, at en Mand henvendte sig til mig og spurgte mig, om jeg ikke kunde sige ham, hvorledes han skulde erhverve Indfødsret. Jeg havde imidlertid den Afgtelse for Thinget (Hør!) og for en rigtig Forretningsgang (Hør!), at jeg ikke troede, at jeg burde indlade mig paa Sigt, men henviste ham til, i næste Aar igjennem Indenrigsministeriet (Hør!) at søge, hvad han ønskede; men det ligger i Sagens Natur, at, dersom jeg seer, at Thinget med saa stor Liberalitet gaar ind paa lignende Sager, saa vil jeg virkelig ikke tage i Betænkning, om nogle saa Dage ogsaa at komme med et Forslag om Indfødsret. Det forekommer mig dog, at der i det næstsidste Forslag laa nogen Grund til dets Fremme, idet det var et ganske særegent Tilfælde, at en Mand i længere Tid har staaet i den Formening, at han havde Indfødsret, og saaledes paa en Maade blev overrasket ved at erfare, at der herom kunde være Tvivl; i det nu til Forhandling værende Tilfælde finder jeg derimod virkelig ingen Grund for Thinget til at gaae ind derpaa. Jeg hørte den ærede Forslagsstiller anføre, at Bedkommende var en Almuesmand, og derfor ikke ret vidste, hvorledes han skulde bære sig ad; men jeg troer rigtignok, at en saadan Betragtning er af saaliden Betydning i denne Sag, at idetmindste jeg ikke af den Grund skal fordriste mig til at stemme for Forslaget.

Olesen: Den sidste Taler sagde, at han ikke havde villet indgive et Andragende af en lignende Bestaaffenhed for 3 Uger siden, fordi han havde saa megen Afgtelse for Thinget, at han troede ikke at burde det. Jeg har den Afgtelse for Thinget, for mine Vælgere og for mine Medborgere i det Hele taget, at jeg troede og troer det endnu, at det var min Pligt at komme frem med det foreliggende For-